

«Υπάρχουμε μαζί»

5 Ιουνίου 2016

Σήμερα ξεκινώ αυτό το ημερολόγιο, ταυτόχρονα με τη έναρξη της εποχιακής εργασίας μου. Ξεκίνησα να εργαζομαι ως σερβιτόρος σε ένα παραθαλάσσιο ξενοδοχείο-ταβέρνα. Το ξενοδοχείο βρίσκεται σε ένα μικρό χωριό του Πηλίου και καθώς είμαι μακριά από τους φίλους μου, το ημερολόγιο θα γίνει η παρέα μου. Τη φετινή σεζόν θα μου χρειαστεί περισσότερο, γιατί ο άλλος υπάλληλος είναι ένας Σύρος πρόσφυγας. Αχ αυτός ο κύριος Χρήστος, ο εργοδότης μου! Πονόψυχος και φιλότιμος αποφάσισε να δώσει μια ευκαιρία σε μια «βασανισμένη ψυχή», όπως μου είπε... Εμένα κύριε Χρήστο μου που σπούδασα, αποφοίτησα και τώρα ψάχνω δουλειά ως λογιστής ποιος θα μου δώσει ευκαιρία; Εγώ στα εικοσιπέντε μου ζω με τους γονείς μου και τα καλοκαίρια δουλεύω όπου βρω: στο Πήλιο, στη Σκιάθο, στην Αλόνησο... Έχει δουλειές αρκετές εδώ στην Ελλάδα για να δίνουμε ευκαιρίες στους πρόσφυγες; Ας είναι... θα γράφω στο ημερολόγιο ότι σκέφτομαι, γιατί αν ακούσει κάποιος την άποψή μου θα με πει ρατσιστή.

6 Ιουνίου

Ξεκινήσαμε την προετοιμασία της επιχείρησης. Καθαρισμός και τοποθέτηση τραπεζιών. Ο Αμίρ, έτσι τον λένε, μιλάει μέτρια αγγλικά και σπαστά ελληνικά. Υποθέτω ότι έχει αρκετό καιρό στην Ελλάδα. Μικροκαμωμένος, γύρω στα εικοσιπέντε κι αυτός, τρέχει δεξιά και αριστερά σε όποια δουλειά χρειάζεται. Δε λέω, ήσυχος δείχνει, αλλά δε θα γίνουμε και φίλοι! Καλύτερα θα ήταν να είχα συνάδελφο έναν Έλληνα.

10 Ιουνίου

Στο ξενοδοχείο ήρθαν οι πρώτοι πελάτες κι εγώ με τον Αμίρ είμαστε σε συνεχή εγρήγορση ώστε να νιώθουν σημαντικοί και να φύγουν ικανοποιημένοι. Οι πελάτες συμπαθούν τον Αμίρ και δείχνουν ευχαριστημένοι από την προθυμία του. Παρόλο που τον βλέπω να προσπαθεί, θα κρατήσω απόσταση. Δεν τον έχω ρωτήσει για τη ζωή του, για τη φυγή από τη χώρα του και δεν πρόκειται να το κάνω. Μου φτάνει που συνεργαζόμαστε καλά.

15 Ιουνίου

Σήμερα συνειδητοποίησα ότι ο Αμίρ δεν τρώει τίποτα όλη μέρα. Ρώτησα τον κύριο Χρήστο και αυτός μου εξήγησε ότι ο Αμίρ τηρεί τη νηστεία του Ραμαζανιού και τρώει μετά τη δύση του ήλιου. Γι' αυτό λοιπόν πηγαίνει κάθε απόγευμα στην κουζίνα της κυρίας Γεωργίας της μαγειρίσσας. Ο κάθε λαός με τη θρησκεία του και τις συνήθειές του. Πάντως, είναι πολύ δύσκολο να δουλεύεις όλη μέρα μέσα στη ζέστη χωρίς τροφή και νερό. Ακόμα πιο δύσκολο θα πρέπει να είναι γι' αυτόν να τηρεί τις θρησκευτικές του υποχρεώσεις σε ένα διαφορετικό περιβάλλον. Αρχίζω να θυμάμαι την εποχή που σπούδαζα στην Τσεχία. Το Πάσχα δεν ήταν εύκολο να βρω ορθόδοξη εκκλησία για ν' ακούσω το «Χριστός Ανέστη». Εκείνες τις μέρες οι οικογένειά μου έλλειπε περισσότερο. Αναρωτιέμαι πως επικοινωνεί ο Αμίρ με τους δικούς του. Εγώ όταν ήμουν μακριά έκανα βιντεοκλήση δύο φορές την μέρα. Αυτός πώς επικοινωνεί; Είμαι περίεργος αλλά δεν θα ρωτήσω. Μην του δίνω και θάρρος...

25 Ιουνίου

Η δουλειά έχει αυξηθεί και είμαστε απασχολημένοι όλη μέρα. Κάποια στιγμή είδα το κινητό του Αμίρ. Είναι παλιάς τεχνολογίας χωρίς δυνατότητα σύνδεσης στο διαδίκτυο. Μα πως επικοινωνεί με την οικογένειά του; Κοίτα που κατέληξα να γράφω στο ημερολόγιό μου συνεχώς για τον Αμίρ! Βέβαια, είναι αλήθεια πως εκτίμησα τη σοβαρότητά του και στην πρώτη ευκαιρία θα τον ρωτήσω πως ήρθε εδώ και πως επικοινωνεί με τους δικούς του.

27 Ιουνίου

Την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος βρήκα τον Αμίρ να κάθεται στο περιβόλι, κάτω από τη σκιά μιας μηλιάς. Του ζήτησα να καθίσω κοντά του και αρχίσαμε να μιλάμε. Στην αρχή για τη δουλειά, για το Πήλιο και τους ανθρώπους του. Μετά τον ρώτησα για την καταγωγή του. Μου είπε ότι ζούσε με την οικογένειά του σε ένα χωριό κοντά στο Χαλέπι. Έχει έναν αδερφό και δύο αδελφές και ο πατέρας του είναι κτηνοτρόφος. Η μητέρα του και η μικρή του αδελφή σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια μιας επίθεσης τζιχαντιστών πριν από τρία χρόνια. Σταμάτησε να μιλά, κοίταξε στο βάθος του ορίζοντα και είπε; «Νομίζω ότι έχω ακόμη έναν πατέρα και τρία αδέρφια, δεν το ξέρω σίγουρα... οι βομβαρδισμοί συνεχίζονται... η επικοινωνία μαζί τους είναι σχεδόν αδύνατη... δεν ξέρω τι κάνουν...». Με συγκλόνησε πραγματικά.

28 Ιουνίου

Στο διάλειμμα έψαξα τον Αμίρ. Τον βρήκα ξανά στο περιβόλι και συνεχίσαμε τη συζήτηση που είχε μείνει μισή. Είναι εικοσιοκτώ χρονών και έχει σπουδάσει ιατρική. Ο πατέρας του με μεγάλες θυσίες κατάφερε να τον σπουδάσει και όταν Ο Αμίρ πίστεψε πως ήρθε η ώρα εργαστεί ως γιατρός και να προσφέρει στο λαό του, ξεκίνησε ο εφιάλτης του εμφυλίου. Οι τζιχαντιστές εμφανίστηκαν στο Χαλέπι και τα περίχωρά του το 2012. Άρχισαν να καταστρέφουν τις υποδομές με αποτέλεσμα η ζωή των κατοίκων να γίνεται δύσκολη. Ελλείψεις τροφίμων και φαρμάκων, απαγωγές και συνεχείς επιθέσεις στους ανυπεράσπιστους πολίτες. Η μητέρα και η αδελφή του Αμίρ σκοτώθηκαν στη Μεντίνε, την αγορά του Χαλεπίου όπου είχαν πάει να ψωνίσουν. Ήταν η εποχή που οι τζιχαντιστές κατέστρεψαν όλα τα σημαντικά μνημεία της πόλης. Είδα μέσα από τις περιγραφές του Αμίρ τα χρόνια που έζησε μέσα στον τρόμο, στη βία, στο θάνατο... Ο κύριος Χρήστος μας κάλεσε να επιστρέψουμε γιατί το διάλειμμα είχα τελειώσει.

29 Ιουνίου

Η ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος ήταν πλέον αφιερωμένη στον Αμίρ. Του ζήτησα συγγνώμη που ήμουν τόσο απόμακρος τις προηγούμενες εβδομάδες και αυτός με τη γνωστή ηρεμία του μου είπε: «Καταλαβαίνω, έχω συνηθίσει». Συνέχισε να μου περιγράφει την κατάσταση στο Χαλέπι. Οι τζιχαντιστές άρπαξαν όλα τα ζώα του πατέρα του και έψαχναν το Αμίρ για να τον απαγάγουν. Ήξεραν ότι είναι γιατρός και ήθελαν να εκμεταλλευτούν αυτή του την ιδιότητα. Όλη η οικογένεια κατέφυγε σε ένα προάστιο του Χαλεπίου όπου ζούσε ένας θεός του. Πήραν τα όπλα και φύλαγαν σκοπιές στο κτήριο. Ο θεός του είχε παγιδεύσει το χώρο με φιάλες αερίου. Έλεγε πως αν χρειαστεί, προτιμά να τινάζει την οικογένειά του στον αέρα, παρά να πέσουν στα χέρια των τζιχαντιστών. Ο Αμίρ είχε γίνει στόχος και έπρεπε να φυγαδευτεί το γρηγορότερο. Έτσι αποφάσισε να πάρει το δρόμο της προσφυγιάς. Μου είπε πως όλη η οικογένεια μάζεψε χρήματα και του τα έδωσε. Με πολλούς κινδύνους μπήκε στην

Τουρκία, έφτασε απέναντι από τη Χίο και εκεί αναζήτησε τον κατάλληλο άνθρωπο που θα κανόνιζε το πέρασμά του στην Ελλάδα. Του πήραν όσα χρήματα είχε και τον έκλεισαν σε μια αποθήκη μαζί με άλλους πρόσφυγες μέχρι να βρεθεί σκάφος για τη μεταφορά του. Οι εικόνες των απελπισμένων ανθρώπων πάνω σε μισοβυθισμένα φουσκωτά ζωντάνεψαν ξανά μέσα από τη διήγηση του Αμίρ.

30 Ιουνίου

Για μια ακόμη φορά βρήκα την ευκαιρία να μιλήσω με τον Αμίρ. Τον ρώτησα για τις πρώτες του μέρες στην Ελλάδα. Μου είπε για τη Ελλάδα που γνώριζε μέσα από τα βιβλία και για την Ελλάδα της κρίσης που βίωσε όταν ήρθε. Η συμπόνια και η φιλοξενία των νησιωτών στην αρχή ζέστανε το σώμα και την ψυχή του. Στη συνέχεια βίωσε την αποδοχή, βίωσε και το ρατσισμό. «Η ζωή έχει δύο πρόσωπα φίλε μου», μου είπε. Πόσο ντρέπομαι για όσα σκέφτηκα στο παρελθόν για τον Αμίρ! Νόμιζα ότι χωρίς αυτοκίνητο και μόνιμη δουλειά δεν έχω τίποτα... Ο φίλος μου ο Αμίρ μου έδωσε να καταλάβω πως είναι οι άνθρωποι που δεν έχουν τίποτα. Μακάρι να έρθει ειρήνη στη χώρα του, μακάρι να ξαναβρεί την οικογένειά του. Όσο όμως είναι εδώ θα είμαι κοντά του ώστε να έχει τη δυνατότητα να μοιραστεί τις αναμνήσεις του, τους φόβους του, τα όνειρά του. Όσο είναι εδώ θα έχει ένα φίλο. Θα ζούμε μαζί και θα συνυπάρχουμε αρμονικά.